

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1902"

Személy

Szerző

Cím Budapesti különlegességek.

Forrás:

Esti ujság.

Bp.

1902 VII/29

Hely)

(Idő)

(Köt.

HIREK.

Budapesti különlegességek.

Egy angol ember járt erre mifelénk s fölfedezett nálunk több érdekes különlegességet, a miről nem tud a művelt nyugat. Tapasztalatairól egy londoni lapban számol be budapesti specialitások címén. A magyar főváros egyik különlegessége, írja az angliusz, a pincér. Ha belépsz az ebédlőbe, arasznyi gyerek siet eléd s nagy alázatosan köszöntvén, kikapja a kezedből a palcát s a kalapot, aztán se szó, se beszéd, eltűnik véle. Helyet foglalasz, erre ott terem előtted egy második pincér s megkérdi, mit iszol? Mert hát abba a szép országban ivással kezdik az ebédet. Te enni kívánsz, mire harmadik pincér áll a rendelkezésedre. Ha készen vagy s távozni akarsz, negyedik pincér veszi át a pénzt. Mind a négy pincérnek borraival jár. Az arasznyi gyerekek, mert a kalapotat vette gondja alá; a másodiknak, mert italt hozott; a harmadiknak, mert az ebédet fölszolgált; végül a negyediknek, mert — elfogadta a pénzedet.

Nagyot töpreng az angol utas, hogy miért jár borraival a fizetőpincérnek? Sehol a világon — Ausztriát kivéve, a honnan a szokás származik, — nincs fizetőpincér, borfiú, meg arasznyi gyerek. Csak egy pincér van. Egy ember lát el, az adja össze a számlátat s annak jár jutalom a fáradozásért. Főlösegebb intézmény alig hihető, mint a fizetőpincéré. Ha teli van vasárnapi néppel a vendéglő, félóra telik, a mig elcsipheted nagy küzdelem árán a pincért, a ki a pénzt beszedi. A türelmetlen vendég meg sem várja; egy ideig

kiált utána, aztán fölkel. Fölkel és vissza sem jön többé. Vagy visszajön másnap, és megfizeti azt, a mi neki tetszik. A ki elég szerencsés arra, hogy távozása előtt kerül asztalához a fizetőpincér, az is azt fizeti, a mi neki tetszik. Honnan tudná az a szegény fizetőpincér, hogy a kétezer vendég közül ki mennyit evett, mennyit ivott? A vendéglős persze nem vallja kárát, mert mindenért felel a — fizetőpincér. Az angol utas azon tételődik, hogy miért nincs nálunk is olyan rend, mint a külföldi vendéglőkben, a hol a kiszolgáló pincér összezezi a számlát? miért keressük éppen a legbonyodalmasabbat az egyszerű helyett, a mikor kárát vallja annak ugy a vendég, mint a fizetőpincér?

Az a másik különlegesség, a miről a londoni ujság megemlékszik, a villámos vasut.

Gyönyörű közlekedés: tiszta, gyors, kényelmes, — írja az angliusz; — csak egy szörnyű hibája van: a hihetetlenül sértő ellenőrzés. Sehol a világon nincs olyan csaló publikum, mint Budapesten: azt kell föltételeznünk, ha egy kis utazást teszünk a magyar főváros társaskocsijain. Három helyen átbélyegzett jegyedet, a melyet a kalauztól vásárolsz, láthatóan kell a kezedben tartanod, mert különben háromszor is megkérdez: van-e jegyed? Néhány pere mulva aranypaszomántos ellenőr száll föl a kocsidba: a jegyedet kéri. Te átadod, mire ő végig mér téged, tanulmányozza a jegyedet, összehasonlitja egy jegyzékkel; végül visszaadja. Hanem óvakodj attól, hogy immár eldobjad, mert ime új ellenőr szállt föl s újra tanulmányozza, végig mér, szóval ellenőriz. Néha zsufolva a kocs; ember em-

berháán szorong benne. A siető utast föl nem engedi a kérlelhetlen kalauz, a ki kész megállítani száguldó kocsiját, ha valaki a megtelt tábla ellenére föl merészel szállani. Csak egy ember számára van hely ilyenkor is: az ellenőrnek, a ki külön-külön belekiált az utas fülébe:

— A jegyet kérem!

Mindeme gondosság mellett van egy vonal — a föld alatti villámos — a hol kiszálláskor át kell adnod a jegyedet. Ha az ut végéig meg nem őrzöd, meg kell fizetned újra a vitelbért, mert — ugy látszik — a társaság csalónak hisz. Párisban sok millió ember szállit naponta az omnibusz, de jegyet senki sem kap. Amerikában, a hol valóban sok a kétes existenciás, szintén jegy nélkül utazol. Megfizeted a díjat, a kalauz nyugtázza egy óraszerkezetén. Az ellenőr maga a közönség. Budapesten valószínűleg nem lehet megbizni a közönségben, ezért szükséges a jegy, meg az ellenőr.

Ezeket írja az angol utas és valljuk be, sok igazat mond.